

Hem>Rättsliga åtgärder>Europeisk civilrättslig atlas>Bryssel I-förordningen (omarbetning)

Bryssel I-förordningen (omarbetning)

Nationell information och webbformulär som rör förordning nr 1215/2012

Allmän information

Förordning (EU) nr 1215/2012 syftar till att underlätta tillgången till rättslig prövning, särskilt genom att föreskriva regler för domstolarnas behörighet och regler för att snabbt och enkelt erkänna och verkställa domar på privaträttsens område som meddelas i medlemsstaterna.

Förordningen ersätter förordning (EG) nr 44/2001 (Bryssel I-förordningen), som dock fortsätter att gälla för förfaranden som inletts innan förordning (EU) nr 1215/2012 börjar tillämpas, dvs. den 10 januari 2015 (för närmare detaljer, se artikel 66 i förordning (EU) nr 1215/2012).

Förordningen gäller mellan alla Europeiska unionens medlemsstater, även Danmark, som har ingått 2005 års avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område. De nödvändiga lagändringarna i Danmark trädde i kraft redan den 1 juni 2013.

Förordningen fastställer vilken medlemsstats domstolar som har behörighet att besluta i en privaträttslig tvist om det finns ett internationellt inlag.

Det föreskrivs vidare i förordningen att en dom som har meddelats i en medlemsstat ska erkännas i övriga medlemsstater utan att något särskilt förfarande behöver användas.

En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den medlemsstaten ska vara verkställbar i andra medlemsstater utan att det krävs någon verkställbarhetsförklaring.

Förordningen innehåller två formulär, nämligen ett intyg om dom och ett intyg om officiell handling/förlikning inför domstol.

I enlighet med förordningen har medlemsstaterna meddelat till vilka behöriga domstolar ansökningar om vägran av verkställighet ska ges in och vilka domstolar som är behöriga att handlägga överklaganden. **Om du vill läsa fördjupad information från ett visst land väljer du det landets flagga.**

I enlighet med artikel 26.2 ska domstolen i vissa mål, innan den förklarar sig behörig, säkerställa att svaranden har informerats om sin rätt att bestrida domstolens behörighet och om följderna av att gå eller inte gå i svaromål. För detta ändamål har det [europeiska rättsliga nätverket på privaträttsens område](#)

utarbetat en [standardtext](#) (191 Kb) som domstolen kan välja att använda för att uppfylla sin skyldighet att lämna information till svaranden i enlighet med artikel 26.2 i förordningen.

På den europeiska e-juridikportalen hittar du information om hur förordningen tillämpas och ett enkelt verktyg för att fylla i [formulären](#).

Länkar

[Europaparlamentets och rådets förordning \(EU\) nr 1215/2012](#) av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område

[Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark](#) om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område, EUT L 299, 16.11.2005.

Senaste uppdatering: 19/02/2019

Den här sidan sköts av Europeiska kommissionen. Informationen på denna sida avspeglar inte nödvändigtvis Europeiska kommissionens officiella ståndpunkt. Kommissionen påtar sig inte något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. Vänligen läs den rättsliga informationen för upplysningar om upphovsrätten till EU-sidor.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Belgien

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

Ej tillämplig

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

- i Belgien, förstainstansrätten (Tribunal de première instance)

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

- i Belgien:

a) för ett överklagande av svaranden: förstainstansrätten

b) för ett överklagande av käranden: appellationsdomstolen (*cour d'appel/hof van beroep*)

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

- i Belgien, kassationsdomstolen ("Cour de cassation")

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämpligt

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

Ingen

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

Ej tillämplig

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Belgien och Frankrike om domstols behörighet samt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Paris den 8 juli 1899.

Konventionen mellan Belgien och Nederländerna om domstols behörighet, om konkurs samt om erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Bryssel den 28 mars 1925.

Konventionen mellan Förenade kungariket och Belgien om ömsesidig verkställighet av domar på privaträttsens område, med protokoll, undertecknad i Bryssel den 2 maj 1934.

Konventionen mellan Tyskland och Belgien om ömsesidigt erkännande och verkställighet på privaträttsens område av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Bonn den 30 juni 1958.

Konventionen mellan Belgien och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar på privaträttsens område, undertecknad i Wien den 16 juni 1959.

Konventionen mellan Belgien och Italien om erkännande och verkställighet av domar och andra exekutionstitlar på privaträttsens område, undertecknad i Rom den 6 april 1962.

Fördraget mellan Belgien, Nederländerna och Luxemburg om domstols behörighet, om konkurs och om giltighet och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknat i Bryssel den 24 november 1961, i den utsträckning det är i kraft.

Senaste uppdatering: 18/03/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Bulgarien

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

Ej tillämplig.

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

Direkt verkställighet enligt förordning (EU) nr 1215/2012 omfattas av artikel 622a i civilprocesslagen:

"Artikel 622a (ny, Bulgariens officiella kungörelseorgan nr 50/2015)

- 1) En dom som meddelats i en annan EU-medlemsstat ska vara verkställbar utan att det krävs något förordnande om verkställighet.
- 2) Stämningssmannen ska verkställa domen, på begäran av den berörda parten, på grundval av en kopia av domen från den andra EU-medlemsstaten (bestyrkt av den domstol som meddelade domen) och ett intyg som utfärdats i enlighet med artikel 53 i förordning (EU) nr 1215/2012.
- 3) Om stämningssmannen fastställer att åtgärden eller beslutet inte kan verkställas under rådande omständigheter och i enlighet med denna lag, ska han förordna om alternativ verkställighet.
- 4) En dom med förordnande om interimistiska åtgärder, inbegripet säkerhetsåtgärder, som meddelats i en annan EU-medlemsstat ska vara verkställbar i enlighet med punkterna 1 och 2. Om åtgärderna förordnats utan att svaranden kallats att inställa sig ska bevis på delgivning av domen inges.
- 5) Vid verkställandet ska stämningssmannen delge gäldenären en kopia av det intyg som avses i punkt 2 och uppmana denne att frivilligt rätta sig efter domen. Intyget ska åtföljas av en kopia av den dom som meddelats i en annan EU-medlemsstat, om domen inte redan har delgetts gäldenären.
- 6) Gäldenären får inom en månad från delgivningen inge en ansökan om att vägra verkställighet. Om en dom måste översättas ska tidsfristen inte börja löpa förrän översättningen har tillhandahållits gäldenären.
- 7) Båda parter får överklaga anpassningen av den åtgärd eller det beslut som avses i artikel 436."

I ärenden som rör sådana verkställighetsförfaranden som inte omfattas av förordning (EU) nr 1215/2012 ska de allmänna reglerna i del fem ("Verkställighetsförfarande") i civilprocesslagen tillämpas.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

En ansökan enligt artikel 36.2 eller artikel 45.4 ska inges till den regionala domstol som är behörig i den domkrets där motparten har hemvist eller säte eller, om motparten saknar hemvist eller säte i Bulgarien, där den berörda parten har hemvist eller säte. Om inte heller den berörda parten har hemvist eller säte i Bulgarien ska ansökan inges till stadsdomstolen i Sofia (artikel 622 i civilprocesslagen).

En ansökan enligt artikel 47.1 ska inges till den regionala domstol som är behörig i den domkrets där gäldenären har hemvist eller säte, eller där verkställigheten ska ske (artikel 622b i civilprocesslagen).

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

– i Bulgarien, appellationsdomstolen i Sofia (*Софийски апелативен съд*). Överklagandet inges via den regionala domstol som utfärdade beslutet om att vägra verkställighet eller beslutet om att det inte finns någon grund för att vägra erkännande av domen.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

Överklaganden av beslut från appellationsdomstolen i Sofia inges till Högsta kassationsdomstolen (artikel 623.6 i civilprocesslagen).

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

De bulgariska domstolarna och övriga myndigheter har internationell behörighet när käranden är bulgarisk medborgare eller en juridisk person med säte i Bulgarien (artikel 4.1.2 i lagen om internationell privaträtt).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Bulgarien och Belgien om vissa rättsliga ärenden, undertecknad i Sofia den 2 juli 1930.

Avtalet mellan Bulgarien och Jugoslavien om ömsesidig rättslig hjälp, undertecknat i Sofia den 23 mars 1956, alltjämt i kraft mellan Bulgarien, Slovenien och Kroatien.

Fördraget mellan Bulgarien och Rumänien om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 3 december 1958.

Avtalet mellan Bulgarien och Polen om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 4 december 1961.

Avtalet mellan Bulgarien och Ungern om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 16 maj 1966.

Avtalet mellan Bulgarien och Grekland om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Aten den 10 april 1976.

Avtalet mellan Bulgarien och Tjeckoslovakien om rättslig hjälp och fastställande av förhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 25 november 1976.

Avtalet mellan Bulgarien och Cypern om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Nicosia den 29 april 1983.

Avtalet mellan Bulgariens regering och Frankrikes regering om ömsesidig rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 18 januari 1989.

Avtalet mellan Bulgarien och Italien om rättslig hjälp och verkställighet av avgöranden i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Rom den 18 maj 1990.

Avtalet mellan Bulgarien och Spanien om ömsesidig rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 23 maj 1993.

Avtalet mellan Bulgarien och Österrike om rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 20 oktober 1967.

Senaste uppdatering: 25/03/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Tjeckien

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

Ej tillämplig.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

Distriktsdomstolarna har materiell behörighet.

Vilken distriktsdomstol som har territoriell behörighet fastställs enligt följande:

Om det redan har förordnats om verkställighet av en dom har den domstol som utfärdar och verkställer förordnandet territoriell behörighet. Nationella regler för rättslig verkställighet anges i lag nr 99/1963, civilprocesslagen (§ 252).

Om det redan har förordnats om kvarstad (*exekuce*) har den domstol som förordnat om kvarstaden territoriell behörighet (verkställighetsdomstolen (*exekuční soud*)). Regler för fastställande av verkställighetsdomstol anges i lag nr 120/2001 om exekutionstjänstemän och exekutiv verksamhet (utsökningslagen (*exekuční řád*)) (§ 45).

Om det inte har förordnats om verkställighet av en dom eller om kvarstad är behörig domstol den domstol som skulle ha varit behörig att verkställa beslutet (se punkt 1 ovan) eller skulle ha varit verkställighetsdomstol (se punkt 2 ovan).

En förteckning över samtliga distriktsdomstolar, tillsammans med aktuella kontaktuppgifter, finns på [justitieministeriets webbplats](#).

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

Ett överklagande ska inges till den domstol vars beslut bestrids (Denna domstol hänskjuter överklagandet till den domstol som är behörig att pröva överklagandet).

De regionala domstolarna har materiell behörighet vid överklaganden. Territoriell behörighet har den regionala domstol inom vars domkrets den distriktsdomstol som i första instans prövade ansökan om vägran av verkställighet (eller ansökan om erkännande eller vägran av erkännande) är belägen.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

Endast extraordinära rättsmedel får användas, nämligen

hävningstalan (*žaloba pro zmatečnost*) i enlighet med § 229 och följande paragrafer i lag nr 99/1963, civilprocesslagen,

begäran om förnyad rättegång (*žaloba na obnovu řízení*) i enlighet med § 228 och följande paragrafer i lag nr 99/1963, civilprocesslagen,

begäran om omprövning (*dovolání*) i enlighet med § 236 och följande paragrafer i lag nr 99/1963, civilprocesslagen.

Ansökan om användning av något av dessa extraordinära rättsmedel ska göras till den domstol som i första instans prövade ansökan om vägran av verkställighet (eller ansökan om erkännande eller vägran av erkännande).

Högsta domstolen har behörighet i mål som rör omprövning (*řízení o dovolání*). Den domstol som prövade målet i första instans har behörighet att pröva en begäran om förnyad omprövning (*řízení na obnovu řízení*). Den domstol som prövade målet i första instans har i vissa fall behörighet att pröva en hävningstalan (*řízení o žalobě pro zmatečnost*), medan appellationsdomstolen är behörig i andra fall (se § 235a i lag nr 99/1963, civilprocesslagen).

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Slovakiska.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

Lag nr 91/2012 om internationell privaträtt, särskilt § 6.

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuntiation som avses i artikel 65 i förordningen

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Avtalet mellan Bulgarien och Tjeckoslovakien om rättslig hjälp och fastställande av förhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden (Sofia den 25 november 1976).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Cypern om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden (Nicosia den 23 april 1982).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Grekland om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden (Aten den 22 oktober 1980).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Spanien om rättslig hjälp och erkännande och verkställighet av domstolsavgöranden i civilmål (Madrid den 4 maj 1987).

Fördraget mellan Tjeckoslovariens regering och Frankrikes regering om rättshjälp samt erkännande och verkställighet av domar i civil-, familje- och handelsrättsliga ärenden (Paris den 10 maj 1984).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Ungern om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden (Bratislava den 28 mars 1989).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Italien om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden (Prag den 6 december 1985).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga frågor (Warszawa den 21 december 1987), i den mening som avses i fördraget mellan Tjeckien och Polen om ändring och komplettering av fördraget mellan Tjeckoslovakien och Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 21 december 1987 (Mojmírovce den 30 oktober 2003).

Konventionen mellan Tjeckoslovakien och Portugal om erkännande och verkställighet av domstolsavgöranden (Lissabon den 23 november 1927).

Konventionen mellan Tjeckien och Rumänien om rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden (Bukarest den 11 juli 1994).

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Jugoslavien om reglering av rättsförhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden (Belgrad den 20 januari 1964).

Fördraget mellan Tjeckien och Slovakien om rättslig hjälp från rättsliga organ och om reglering av vissa rättsliga förhållanden i civil- och brottmål (Prag den 29 oktober 1992).

Senaste uppdatering: 25/09/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Tyskland

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Hur kan litisdenuntiation beskrivas i allmänhet?

Litisdenuntiation används för att delge tredje man en formell underrättelse om en pågående rättsprocess (inledande process – *Vorprozess*) som denne inte är part i. Litisdenuntiationen verkställs genom att en skriftlig ansökan inges till domstolen. Underrättelsen delges därefter formellt den person som litisdenuntiationen riktar sig till. Tredje man väljer själv om han vill intervensera i målet. Tredje man som intervenserar blir inte part i målet utan får endast ställning som intervenient, vars uttalanden och handlingar inte får strida mot huvudpartens. Intervenienten kan inte förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

2. Vilka huvudkonsekvenser får domar för personer som intervenserar inom ramen för en litisdenuntiation?

Litisdenuntiation förutsätter att en part i en pågående rättsprocess (inledande process) har anledning att befara ett ogynnsamt resultat, men också att denne vid ett ogynnsamt resultat har anledning att förvänta sig att det går att väcka en skadeståndstalan eller talan om återgångskrav mot tredje man. Följaktligen

har den part som utfärdar litisdenuktionen ett intresse av att vinna den inledande processen (och i detta kan intervenienten vara behjälplig) eller, om den inledande processen förloras, av att återvinna sina förluster genom att vinna en efterföljande process (*Folgeprozess*) mot tredje man.

Om tredje man intervenerar till stöd för den part som utfärdade litisdenuktionen måste tredje man godta målet sådant det föreligger. En intervenient får åberopa grunder och inge inlagor så länge dessa inte motsäger huvudparten. Om tredje man inte intervenerar, eller inte tar ställning till en eventuell intervention, fortsätter målet utan hänsyn till tredje man. Om den part som utfärdade litisdenuktionen senare väcker talan mot tredje man kan denne inte hävda att beslutet i den inledande processen var felaktigt. Det innebär att en slutsats i den inledande processen som är till fördel för den part som utfärdade litisdenuktionen betraktas som bindande i den efterföljande processen.

3. Litisdenuktionen påverkar inte den rättsliga bedömningen i den inledande processen.

4. Resultatet av den inledande processen är inte bindande om intervenienten förhindrades att åberopa grunder, antingen på grund av processläget vid tidpunkten för interventionen eller på grund av huvudpartens utsagor och handlingar.

5. Litisdenuktionen har verkan oavsett om tredje man intervenerar i den inledande processen eller inte.

6. Litisdenuktionen påverkar inte förhållandet mellan tredje man och motparten till den part som utfärdade litisdenuktionen, såvida inte tredje man intervenerar till stöd för motparten.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

– i Tyskland, *Landgericht*.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

– i Tyskland, *Oberlandesgericht*.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Tyskland, *Bundesgerichtshof*.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Tyskland: § 23 i civilprocesslagen (*Zivilprozessordnung*).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

– i Tyskland: §§ 68 och 72–74 i civilprocesslagen.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Tyskland och Italien om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 9 mars 1936.

Konventionen mellan Tyskland och Belgien om ömsesidigt erkännande och verkställighet på privaträttens område av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Bonn den 30 juni 1958.

Konventionen mellan Tyskland och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 6 juni 1959.

Konventionen mellan Förenade kungariket och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Bonn den 14 juli 1960.

Konventionen mellan Nederländerna och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och andra exekutionstitlar på privaträttens område, undertecknad i Haag den 30 augusti 1962.

Konventionen mellan Grekland och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Aten den 4 november 1961.

Konventionen mellan Spanien och Tyskland om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och verkställbara officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Bonn den 14 november 1983.

Senaste uppdatering: 28/01/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Estland

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Hur kan litisdenuktion beskrivas i allmänhet?

Enligt estnisk processrätt underrättas tredje man om en pågående rättsprocess genom att delges en litisdenuktion. När en domstolstvist har avgjorts till nackdel för en viss part kan den parten väcka talan mot tredje man för att bli befriad från en skyldighet som härrör från ett påstått avtalsbrott, en skadeståndsskyldighet eller en ersättningskyldighet. Om parten i fråga har anledning att tro att tredje man kommer att väcka en sådan talan mot den kan den dessutom hos den domstol som handlägger ärendet ansöka om att tredje man ska tillåtas att intervensera i målet. Domstolen delger tredje man litisdenuktionen, informerar motparten om litisdenuktionen och fastställer en tidsfrist för när dessa ska ha tagit ställning till litisdenuktionen. Om litisdenuktionen uppfyller kraven enligt lag och parten motiverar varför tredje man ska tillåtas att intervensera i målet, förordnar domstolen om intervention. Enligt estnisk processrätt deltar tredje man som inte för en självständig talan i rättegången, men utgör inte en av parterna i målet (kärande eller svarande). Om det visar sig att förutsättning för intervention saknas får domstolen besluta att tredje man inte får delta i rättegången. Tredje man som inte för en självständig talan och som intervenerar i målet till stöd för käranden eller svaranden stöder förmodligen den partens ståndpunkt, dvs. lägger fram argument till stöd för den parten och har ett intresse av att den parten vinner målet. Tredje man som inte för en självständig talan får företa alla processhandlingar förutom sådana som är förbehållna käranden eller svaranden, t.ex. att överklaga beslut som fattas i målet. Ansökningar, klagomål eller processhandlingar som inges eller företas av tredje man har endast rättsverkan i målet om detta inte strider mot ansökningar, klagomål eller processhandlingar som ingetts eller företagits av den kärande eller svarande som tredje man har intervenerat till stöd för. Vid ett klagomål eller annan processhandling gäller samma tidsfrist för tredje man som för den kärande eller svarande som denne har intervenerat till stöd för, om inte annat föreskrivs i lag.

2. Vilka är huvudkonsekvenserna av domar för personer som intervenerar inom ramen för en litisdenuktion?

Om en part begär att tredje man ska tillåtas att intervensera i målet, men domstolen inte låter denne intervensera eller föra talan som tredje man, är den personen inte rättsligt bunden av avgörandet i målet rörande huvudsaken.

Om en part begär att tredje man ska tillåtas att intervensera i målet och detta medges gäller följande för denna intervenient i förhållande till den kärande eller svarande som han eller hon intervenerar till stöd för: I ett mål som följer på målet rörande huvudsaken får intervenienten inte göra gällande att avgörandet i målet rörande huvudsaken var felaktigt eller att de faktiska omständigheterna i detta mål fastställdes på ett felaktigt sätt. Om en part i målet väcker talan mot tredje man som inte för en självständig talan och hänvisar till ett tidigare mål kan tredje man göra samma invändningar som den gjorde som tredje man i det målet och bestrida partens utsagor. Tredje man får också invända mot att den inte kunde inge ansökningar, invändningar, bevisning eller klagomål, eftersom

den intervenerade eller tilläts intervjua i målet för sent eller var förhindrad att inge sådana handlingar på grund av utsagor eller handlingar som ingetts av den kârrende eller svarande som den intervenerat till stöd för. Tredje man kan också invânda mot att kârrenden eller svaranden, utan tredje mans vetskap, avsiktligt eller genom grov oaktsamhet underlât att inge ansökningar, invândningar, bevisning eller klagomål.

3. Har den rättsliga bedömningen i målet rörande huvudsaken bindande verkan?

Om en part begär att tredje man ska tillåtas att intervjua, men domstolen inte låter tredje man intervjua i målet eller föra talan i egenskap av tredje man, har avgörandet i målet rörande huvudsaken, inbegripet den rättsliga bedömningen, inte bindande verkan.

4. Har faktiska omständigheter som tredje man inte kunde bestrida i målet rörande huvudsaken, t.ex. på grund av att parterna inte bestred dem, bindande verkan?

Faktiska omständigheter som domstolen har fastställt har inte bindande verkan för tredje man om denne var förhindrad att bestrida dessa på grund av att de övriga parterna inte bestred dem, eller om den part som tredje man har intervenerat till stöd för inte höll med om de omständigheter som tredje man bestred.

5. Har litisdenuktion verkan oavsett om tredje man intervenerade i målet rörande huvudsaken eller inte?

Eftersom tredje man enligt estnisk processrätt endast underrättas genom att delges en litisdenuktion från en av parterna och inte självständigt, är rättsverkan beroende av huruvida tredje man intervenerade i målet.

6. Påverkar litisdenuktionen förhållandet mellan tredje man och den underrättande partens motpart?

Om en part begärde att tredje man skulle tillåtas att intervjua, men domstolen inte medgav detta, påverkar detta inte förhållandet mellan den part som ingav begäran och dess motpart, såvida inte tredje man tillåts att intervjua.

Intervention av tredje man som inte för en självständig talan samt konsekvenserna av en sådan intervention omfattas av §§ 214 och 216 i civilprocesslagen.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

Regiondomstolen.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

Distriktsdomstolen via den regiondomstol vars beslut bestrids genom överklagandet.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

Högsta domstolen.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Engelska.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

§ 86 (om domstols behörighet på egendomsorten) i civilprocesslagen, så länge som kravet inte är kopplat till denna persons egendom. §100 (krav om upphörande av tillämpningen av standardvillkor) i civilprocesslagen, i den mån som talan prövas i den domstol i vars domkrets standardvillkoret tillämpades.

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

§§ 212–216 i civilprocesslagen.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Avtalet om rättsligt bistånd och rättsförhållanden mellan Lettland, Litauen och Estland, undertecknat i Tallinn den 11 november 1992.

Avtalet mellan Estland och Polen om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Tallinn den 27 november 1998.

Senaste uppdatering: 24/05/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Cypern

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

Ej tillämplig.

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

En detaljerad beskrivning av förfarandena finns i faktabladet [Förfarande för verkställande av en dom](#).

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

I Cypern, distriktsdomstolarna (*Eparchiaká Dikastíria*)

Distriktsdomstolen i Nicosia

Charalambos Mouskos Street, 1405 Nicosia, Cypern

Telefon: (+357) 22865518

Fax: (+357) 22304212 / 22805330

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Distriktsdomstolen i Limassol

8 Lord Byron Avenue, P.O. Box 54619, 3726 Limassol, Cypern

Telefon: (+357) 25806100 / 25806128

Fax: (+357) 25305311

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Distriktsdomstolen i Lamaca

Artemidos Avenue, 6301 Lamaca, P.O. Box 40107, Cypern

Telefon: (+357) 24802721

Fax: (+357) 24802800

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Distriktsdomstolen i Pafos

Corner of Neophytou & Nicos Nicolaidis, 8100 Paphos, P.O. Box 60007, Cypern

Telefon: (+357) 26802601

Fax: (+357) 26306395

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Distriktsdomstolen i Famagusta

2 Sotiras Street, Megaro Tzivani, 5286 Paralimni, Cypern

Telefon: (+357) 23730950/23742075

Fax: (+357) 23741904

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

i Cypern, Cyperns högsta domstol (*Anótato Dikastírio Kýprou*).

Högsta domstolen

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, Cypern

Telefon: (+357) 22865741

Fax: (+357) 22304500

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Cypern, Cyperns högsta domstol (*Anótato Dikastírio Kýprou*).

Högsta domstolen

Charalambos Mouskos Street, 1404 Nicosia, Cypern

Telefon: (+357) 22865741

Fax: (+357) 22304500

E-post: chief.reg@sc.judicial.gov.cy

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

– i Cypern, grekiska och engelska.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Cypern, artikel 21 i domstolslagen (lag 14/60).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Cypern om rättslig hjälp i civil- och brottmål från 1982.

Konventionen mellan Cypern och Ungern om rättslig hjälp i civil- och brottmål från 1981.

Konventionen mellan Cypern och Grekland om rättsligt samarbete i civil-, familje-, handels- och straffrättsliga ärenden från 1984.

Avtalet mellan Cypern och Bulgarien om rättslig hjälp i civil- och brottmål från 1983.

Fördraget mellan Cypern och Jugoslavien om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga frågor från 1984 (till vilket bl.a. Slovenien är efterträdare).

Konventionen mellan Cypern och Polen om civil- och straffrättsligt samarbete från 1996.

Senaste uppdatering: 18/04/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Litauen

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Hur kan litisdenuktion beskrivas i allmänhet?

Med stöd av bestämmelserna i artiklarna 46 och 47 i den litauiska civilprocesslagen (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*) kan tredje man eventuellt besluta att föra en självständig talan i ett tvistemål.

Tredje man som för en självständig talan i ett tvistemål får endast intervjua i målet på eget initiativ. En sådan tredje man betraktas som en självständig deltagare i målet och står inte på kändans eller svarandens sida. Tredje man som för en självständig talan får intervjua i målet ända fram till det att slutpläderingarna inleds.

Tredje man som inte för en självständig talan i ett tvistemål får intervjua i målet till stöd för kändan eller svaranden ända fram till det att slutpläderingarna inleds, om ett avgörande i målet kan påverka tredje mannens rättigheter eller skyldigheter. Han kan också intervjua i målet efter en motiverad begäran av parterna eller på domstolens initiativ.

Tredje man underrättas om att ett mål har inletts och uppmanas att intervjua i mål vid en litauisk domstol genom stämningar eller kallelser, bl.a. genom att delges en kopia av talan. Enligt artikel 133.1 i civilprocesslagen underrättas parterna i målet (däribland tredje man) genom stämningar eller kallelser om datum och ort för domstolsförhandlingen eller de enskilda processåtgärderna. Skyldigheten att underrätta tredje man om att ett mål har inletts ligger dock hos domstolen, inte hos parterna. Parterna anger bara i sina inlagor att de anser att andra personer bör intervjua i målet.

Tredje man som för en självständig talan har samma rättigheter och skyldigheter som kändan.

Tredje man som inte för en självständig talan har samma processuella rättigheter (däribland rätten till ersättning för kostnader) och skyldigheter som en part, med undantag av rätten att ändra grunderna och föremålet för talan, utöka eller inskränka talan, återkalla talan, medge käromålet eller nå en förlikning. De har inte heller rätt att begära att en dom ska verkställas. Tredje man som inte för en självständig talan får inte agera mot den part till stöd för vilken de intervenerat i målet.

2. Vilka huvudkonsekvenser får domar för personer som intervenerar inom ramen för en litisdenuktion?

Genom att låta tredje man som för självständig talan delta i rättegången kan flera besläktade tvister som rör samma sak avgöras i ett enda mål. I så fall får inga ytterligare förfaranden inledas mot tredje man som fört en självständig talan (och sådana tredje man får inte inleda ytterligare förfaranden mot samma svarande), eftersom tvisten mellan dessa parter anses avgjord i just den saken. Om en person underrättades om möjligheten att intervjua som tredje man i ett pågående mål genom att föra en självständig talan, men valde att inte intervjua, får en separat process senare inledas mot den personen i samma sak. Det är dock inte säkert att det första avgörandet påverkar rättigheterna och skyldigheterna för en person som inte intervenerade i målet som tredje man. När en domstol avgör ett mål får den inte samtidigt också meddela utslag om rättigheterna och skyldigheterna för tredje man som inte har fört en självständig talan mot en part som han har ett materiellt rättsförhållande till. Följaktligen hindrar inte en dom i ett mål med tredje man som inte fört en självständig talan att en annan talan väcks mot tredje man som deltagit i det första målet, men som inte fört en självständig talan. I så fall har dock den första domen kraft av förhandsavgörande. Det innebär att vid ett annat mål med samma parter (t.ex. till följd av en skadeståndstalan) är det inte nödvändigt att beakta de faktiska omständigheter som fastställdes genom den slutliga domen i det första målet (artikel 182.2 i civilprocesslagen).

Om en person inte underrättades om möjligheten att intervjua som tredje man i ett pågående mål, antingen med eller utan en självständig talan, eller om en person underrättades men inte intervenerade och domstolen meddelade ett avgörande om den personens materiella rättigheter och skyldigheter, kan detta utgöra en grund för att pröva målet på nytt. Om personen inte intervenerade har det aktuella domstolsavgörandet normalt inte kraft av ett förhandsavgörande för den personen.

3. Har den rättsliga bedömningen i målet rörande huvudsaken bindande verkan?

Se svaret på fråga 2.

4. Har faktiska omständigheter som tredje man inte kunde bestrida i målet rörande huvudsaken, t.ex. på grund av att parterna inte bestred dem, bindande verkan?

Se svaret på fråga 2.

5. Har litisdenuktion verkan oavsett om tredje man intervenerade i målet rörande huvudsaken eller inte?

Nej. Det är inte säkert att domen i det första målet (målet rörande huvudsaken) påverkar rättigheterna och skyldigheterna för en person som underrättades, men som inte intervenerade i målet som tredje man. Om en person inte underrättades om möjligheten att intervjua som tredje man i ett pågående mål, antingen med eller utan en självständig talan, eller om en person underrättades men inte intervenerade och domstolen meddelade ett avgörande om den personens materiella rättigheter och skyldigheter, kan detta utgöra en grund för att pröva målet på nytt.

6. Påverkar litisdenuktionen förhållandet mellan tredje man och den underrättande partens motpart?

Se svaret på fråga 2.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

I Litauen, Litauens appellationsdomstol (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

I Litauen, Litauens appellationsdomstol (*Lietuvos apeliacinis teismas*).

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

I Litauen, kassationstalan till Litauens högsta domstol (*Lietuvos Aukščiausioji Teisma*).

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

I Litauen, artiklarna 783.3, 787 och 789.3 i civilprocesslagen (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

I Litauen, artiklarna 46 och 47 i den litauiska civilprocesslagen (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*).

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Avtalet om rättsligt bistånd och rättsförhållanden mellan Litauen, Estland och Lettland, undertecknat i Tallinn den 11 november 1992.

Avtalet mellan Litauen och Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 26 januari 1993.

Senaste uppdatering: 27/02/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Ungern

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Innebörden av litisdenuktion enligt ungersk civilprocessrätt

En part som har förlorat ett mål och vill väcka talan mot tredje man, eller som är föremål för en talan som väckts av tredje man, får underrätta denne genom litisdenuktion. En litisdenuktion får inte enbart göras av en kalande eller en svarande, utan även av en intervenerande part eller av en underrättad tredje man.

2. Tidsfrister för litisdenuktionen som en processhandling:

En svarande får inge en litisdenuktion inom 30 dagar efter mottagandet av ett käromål, och kalanden får inge en litisdenuktion inom 30 dagar efter att ha underrättats om ett materiellt genkämål. Denna bestämmelse gäller analogt medgivna ändringar av käromål samt genkämål.

En person som intervenerar efter att rättegången har inletts, dvs. intervenienten eller tredje man som underrättats, får inge en litisdenuktion inom 30 dagar efter att ha intervenerat i målet. I mål som betraktas som särskilt allvarliga (tvistebelopp över 400 miljoner ungerska forint (HUF)) är den underrättande partens och den underrättade tredje mannens tidsfrist för att ta ställning till litisdenuktionen 15 dagar i stället för 30 dagar. Om den underrättande parten meddelande sitt ställningstagande efter att fristen har löpt ut är detta ogiltigt, och domstolen bortser med andra ord helt från det.

3. Översända en litisdenuktion:

Den underrättande parten har två skyldigheter när en litisdenuktion ska översändas. För det första måste den underrättande parten översända en skriftlig litisdenuktion till berörd tredje man, tillsammans med en motivering och en kortfattad översikt över processläget. För det andra måste litisdenuktionen, skriftligen eller muntligen vid förhandlingen, inges till domstolen tillsammans med en motivering. När en litisdenuktion inges till domstolen ska den underrättande parten bifoga handlingar som styrker att den underrättade tredje mannen har tagit emot litisdenuktionen samt bevis på mottagandedatum. Om den underrättade tredje mannen, inom 30 dagar efter den underrättelse som den underrättande parten har styrkt, inte har meddelat domstolen hur han ställer sig till att intervjua i målet, anses den underrättade tredje mannen inte ha godkänt litisdenuktionen. Ett meddelande som lämnas efter tidsfristen är ogiltigt.

Om den underrättade tredje mannen godkänner litisdenuktionen får den personen intervjua till stöd för den underrättande parten. En sådan anmälan kan göras skriftligen eller muntligen vid förhandlingen.

Om den underrättade tredje mannens intervention tillåts omfattas interventionen och den underrättade tredje mannens rättsliga ställning av reglerna för interventioner.

4. Litisdenuktionens rättsverkningsområde:

Om den underrättade tredje mannen godkänner litisdenuktionen får den parten intervjua till stöd för den underrättande parten. I den ungerska civilprocesslagstiftningen föreskrivs två olika situationer i fråga om intervenienter:

– Om domens rättsverkan inte omfattar det rättsliga förhållandet mellan intervenienten och motparten får intervenienten (inledningsvis den underrättade tredje mannen) på egen hand företa alla rättshandlingar som kan företas av den part som intervenienten har intervenerat till stöd för, med undantag av förlikningar, erkännande av rättigheter och avstående från rättigheter. Intervenientens handlingar har endast verkan i den mån den part som stöds inte företar dessa handlingar och handlingarna inte strider mot de handlingar som den part som stöds företar.

– Om, enligt gällande lagstiftning, domens rättsverkan även omfattar det rättsliga förhållandet mellan intervenienten och motparten får intervenienten (inledningsvis den underrättade parten) på egen hand företa alla rättshandlingar som kan företas av den part som intervenienten har intervenerat till stöd för,

med undantag av förlikningar, erkännande av rättigheter och avstående från rättigheter, och sådana handlingar har verkan även om de strider mot de handlingar som den part som stöds företar. När domstolen prövar målet bedömer den effekten av sådana motstridiga handlingar. Vid bedömningen tas även hänsyn till målets övriga aspekter.

Frågan huruvida en doms rättsverkan omfattar förhållandet mellan intervenienten och motparten lämnar dock inget utrymme för skönsmässig bedömning, utan följer uteslutande av lagbestämmelser.

En sådan bestämmelse är artikel 32.2 i *lag LXII från 2009 om obligatorisk ansvarsförsäkring för motorfordon*. I denna föreskrivs följande: ”

Tillämpningsområdet för alla rättsligt bindande domar som avvisar den skadelidande partens ersättningsanspråk ska också omfatta försäkringstagaren samt transportföretaget och föraren i de fall som anges i artikel 35.1, om domstolen slår fast detta i en rättsprocess mellan den skadelidande parten och försäkringsbolaget, skaderegleraren, den nationella myndigheten eller kompensationsfondens förvaltare.” (I ovan nämnda artikel 35.1 föreskrivs följande: ” Den skadelidande parten får rikta anspråk mot kompensationsfondens förvaltare för att få ersättning för förluster eller skador som i Ungern orsakats av ett motorfordon som trots försäkringsplikten är oförsäkrat, av ett motorfordon som används av ett okänt transportföretag eller av ett okänt fordon, eller under den uppskovsperiod som avses i artikel 26, med de undantag som anges i artikel 36. Kompensationsfondens förvaltare ska ersätta anspråk upp till de belopp som anges i artikel 13.1. Kompensationsfondens förvaltare ska också ersätta den skadelidande parten för eventuella förluster som orsakats av ett motorfordon som inte har tagits i trafik eller som har tagits ur trafik.”)

Att en litisdenuktion godkänns innebär inte att den underrättade tredje mannen erkänner en skyldighet gentemot den underrättande parten. Det rättsliga förhållandet mellan den underrättande parten och den underrättade tredje mannen kan inte avgöras i målet rörande huvudsaken (som den underrättade tredje mannen har kallats att delta i).

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

Se faktabladet *Förfarande för verkställande av en dom*.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

I Ungern, distriktsdomstolarna (*Járásbíróság*) vid den lägre allmänna appellationsdomstolen (*Törvényszék*). I regionen Pest, distriktsdomstolen i Buda; i Budapest, den centrala distriktsdomstolen i Buda.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

I Ungern, de lägre allmänna appellationsdomstolarna (*Törvényszék*). I Budapest, huvudstaden Budapests lägre allmänna appellationsdomstol (*Fővárosi Törvényszék*).

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Ungern: Högsta domstolen (genom en ansökan om förnyad prövning, till domstolen i första instans, av dess beslut).

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Ungern: artikel 57 i lagdekret nr 13 från 1979 om internationell privaträtt.

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

– i Ungern: artiklarna 58–60 (om litisdenuktion) i lag nr III från 1952 om civilprocesslagen.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Avtalet mellan Ungern och Bulgarien om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 16 maj 1966.

Konventionen mellan Ungern och Cypern om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknad i Budapest den 30 november 1981.

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Ungern om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Bratislava den 28 mars 1989, vad gäller Tjeckien och Slovakien.

Konventionen mellan Ungern och Frankrike om rättslig hjälp i civil- och familjerättsliga ärenden, om erkännande och verkställighet av domar och om rättslig hjälp i brottmål samt om utlämning, undertecknad i Budapest den 31 juli 1980.

Konventionen mellan Ungern och Grekland om rättslig hjälp i civil- och straffrättsmål, undertecknad i Budapest den 8 oktober 1979.

Fördraget mellan Ungern och Jugoslavien om ömsesidig rättslig hjälp, undertecknat den 7 mars 1968, vad gäller Kroatien och Slovenien.

Konventionen mellan Ungern och Polen om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknad i Sofia den 6 mars 1959.

Fördraget mellan Ungern och Rumänien om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Bukarest den 7 oktober 1958.

Senaste uppdatering: 27/02/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Österrike

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1.) Hur kan litisdenuktion beskrivas i allmänhet?

Litisdenuktion är en formell underrättelse om en förestående eller pågående process som lämnas av en av parterna i förfarandet till en tredje part som dittills inte har deltagit i det. Underrättelsen får omfatta en begäran om intervention i processen. Den underrättande parten inger en motsvarande skriftlig handling till domstolen, vilken domstolen därefter formellt delger den tredje parten. Tredje part är inte skyldig att intervjua till följd av litisdenuktionen, utan är i rättslig mening fri att besluta om inträde i processen, och i så fall för vilken part. Tredje part som inträder i förfarandet blir inte part i tvisten, utan endast intervenient, vars uttalanden och handlingar inte får strida mot huvudpartens. Intervenienten kan inte avkrävas betalning för några kostnader. Om huvudparten vinner målet har dock intervenienten rätt att få sina kostnader betalda av motparten.

Alla som genom en litisdenuktion har getts möjlighet att påverka förfarandet som intervenient kan, även om de inte intervenerade i processen, endast rikta skadeståndskrav på grund av bristfällig processföring avseende domstolsförfarandet före interventionen eller i materiella frågor som de inte ens kunde förhindra som intervenient eller, om de inte intervenerade, inte kunde ha förhindrat. Genom att stödja den part för vilken den intervenerar kan intervenienten bidra till att den partens process blir framgångsrik och därigenom undvika regressförfaranden mot sig själv, eller åtminstone förbättra sin ställning i en sådan process.

2.) Vilka är domars huvudkonsekvenser för personer som har delgetts en litisdenuktion?

Litisdenuktionen förutsätter att en part i en pågående process har anledning att befara ett ogynnsamt resultat, men också har anledning att förvänta sig att det finns en möjlighet att rikta anspråk mot tredje part, om resultatet är ogynnsamt. Följaktligen har den part som initierar litisdenuktionen ett intresse i att antingen inte förlora den inledande processen (och i detta kan intervenienten vara behjälplig) eller, om parten förlorar processen, i att återvinna sina förluster genom att vinna ett efterföljande förfarande mot tredje part.

Genom att utfärda en litisdenuktion förhindrar samtidigt den underrättande parten den underrättade tredje parten från att i efterföljande förfaranden kunna rikta vissa skadeståndskrav mot den på grund av bristfällig processföring: Tredje part som delges en litisdenuktion och därigenom ges möjlighet att påverka resultatet av en process får endast rikta skadeståndskrav med hänvisning till bristfällig processföring före interventionen eller i materiella frågor som de inte ens kunde förhindra som intervenient eller inte kunde ha förhindrat. Intervenienten får åberopa grunder och inge inlagor, under förutsättning att den inte gör något som motsäger huvudparten. I händelse av en efterföljande process mellan huvudparten och intervenienten ska effekterna av den slutliga domen i det första förfarandet utsträckas till intervenienten eller till dem som trots att de uppmanades till detta inte intervenerade i processen, i den mån dessa personer som parter i en efterföljande process inte får åberopa grunder som strider mot huvuddelarna i avgörandet i den första processen.

3.) En litisdenuktion saknar bindande verkan på beslutet i rättsfrågor i huvudprocessen.

4.) Resultatet av den första processen är inte bindande om intervenienten förhindrades att åberopa grunder, antingen av förhållandena i processen vid tidpunkten för interventionen eller av uttalanden och handlingar av huvudparten (t.ex. eftersom den parten inte bestred vissa omständigheter eller yrkanden).

5.) Effekterna av en litisdenuktion gäller som sagt oavsett om den tredje parten inträder i (huvud-)processen som intervenient eller inte.

6.) Litisdenuktionen påverkar inte förhållandet mellan den tredje parten och motparten till den part som initierade litisdenuktionen, såvida inte den tredje parten intervenerar till stöd för motparten.

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

I detta avseende hänvisas till besläktad information som lämnats av Österrike i den europeiska e-juridikportalen i avsnittet "Att gå till domstol", "Verkställighet av domstolsavgöranden", "Förfarande för verkställande av en dom" på följande [internetadress](#).

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

– i Österrike, distriktsdomstolen *Bezirksgericht*, där verkställighetsförfarandet pågår. I fråga om ansökningar om ett beslut om att det inte finns någon grund för att vägra erkännande (artikel 36.2), och i fråga om ansökningar om vägran av erkännande (artikel 45) är behörig domstol distriktsdomstolen i det område där den part som är bunden av domen är registrerad eller har sitt säte.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

– i Österrike, den regionala domstolen (*Landesgericht*), via den distriktsdomstol (*Bezirksgericht*) där verkställighetsförfarandet pågår.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Österrike, Högsta domstolen (*Oberste Gerichtshof*), via den distriktsdomstol (*Bezirksgericht*) där verkställighetsförfarandet pågår.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

Tyska är det enda språk som godtas.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Österrike: § 99 i lagen om domstolars behörighet (*Jurisdiktionsnorm*).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

– i Österrike: § 21 i civilprocesslagen (*Zivilprozessordnung*).

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Tyskland och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 6 juni 1959.

Avtalet mellan Bulgarien och Österrike om rättslig hjälp i civilrättsliga ärenden, undertecknat i Sofia den 20 oktober 1967.

Konventionen mellan Belgien och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 16 juni 1959.

Konventionen mellan Förenade kungariket och Österrike med bestämmelser om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 14 juli 1961, med ändringsprotokoll undertecknat i London den 6 mars 1970.

Konventionen mellan Nederländerna och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Haag den 6 februari 1963.

Konventionen mellan Frankrike och Österrike om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 15 juli 1966.

Konventionen mellan Luxemburg och Österrike om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Luxemburg den 29 juli 1971.

Konventionen mellan Italien och Österrike om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 16 november 1971.

Konventionen mellan Österrike och Sverige om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Stockholm den 16 september 1982.

Konventionen mellan Österrike och Spanien om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och verkställbara officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 17 februari 1984.

Konventionen mellan Finland och Österrike om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Wien den 17 november 1986.

Fördraget mellan Jugoslavien och Österrike om ömsesidigt rättsligt samarbete, undertecknat i Wien den 16 december 1954.

Konventionen mellan Polen och Österrike om ömsesidiga förbindelser i civilrättsliga ärenden och om handlingar, undertecknad i Wien den 11 december 1963.

Konventionen mellan Rumänien och Österrike om rättslig hjälp i civil- och familjerättsliga ärenden och om giltighet och delgivning av handlingar, med protokoll, undertecknad i Wien den 17 november 1965.

Senaste uppdatering: 09/01/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Polen

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Hur kan litisdenuktion beskrivas i allmänhet?

I Polen regleras litisdenuktion av artiklarna 84 och 85 i civilprocesslagen. På polska kallas detta begrepp *przypozwanie*. Det innebär att en part kan uppmana en framtida motpart att intervenera i målet, eftersom ett beslut som är ofördelaktigt för parten skulle kunna leda till att tredje man väcker talan och framställer anspråk (exempelvis med stöd av ett garantiavtal) mot denna part. Parten ansöker därför om litisdenuktion. Ansökan delges tredje man, som därefter meddelar huruvida han tänker intervenera i målet.

2. Vilka huvudkonsekvenser får domar för personer som intervenerar inom ramen för en litisdenuktion?

En litisdenuktion leder inte automatiskt till att den person som begäran riktas till blir part i det pågående målet. Det rör sig endast om en intervention till stöd för en av parterna (artiklarna 76–78 i civilprocesslagen). Med parternas samtycke får intervenienten dock ersätta den part som han eller hon har intervenerat till stöd för. I övrigt har domen direkt verkan (men när det gäller litisdenuktion endast om den är förenlig med det omtvistade förhållandets natur eller den tillämpliga lagbestämmelsen).

3. Har den rättsliga bedömningen i målet rörande huvudsaken bindande verkan?

Om tredje man trots uppmaning inte intervenerar i målet förverkar vederbörande möjligheten att i ett efterföljande mål åberopa rättegångsfel vid handläggningen av det första målet (artikel 82 jämförd med artikel 85 i civilprocesslagen).

4. Har faktiska omständigheter som tredje man inte kunde bestrida i målet rörande huvudsaken, t.ex. på grund av att parterna inte bestred dem, bindande verkan?

Det ligger även i tredje mans intresse att en litisdenuktion utfärdas och att denne uppmanas att delta i förbandet, eftersom detta kan bidra till ett positivt resultat som kan göra ytterligare processer överflödiga.

5. Har litisdenuktion verkan oavsett om tredje man intervenerade i målet rörande huvudsaken eller inte?

Om tredje man trots uppmaning inte intervenerar i målet förverkar vederbörande möjligheten att i ett efterföljande mål åberopa rättegångsfel vid handläggningen av det första målet (artikel 82 jämförd med artikel 85 i civilprocesslagen).

6. Påverkar litisdenuktionen förhållandet mellan tredje man och den underrättande partens motpart?

Om den person som uppmaningen riktas till intervenerar i målet får denna ställning som intervenient och får, med parternas samtycke, ersätta den part som den har intervenerat till stöd för.

Artikel 74 – Beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet

Artikel 74 – En beskrivning av nationella regler och förfaranden rörande verkställighet finns i faktabladet [Förfarande för verkställande av en dom](#).

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

Den regionala domstol (sąd okręgowy) i vars domkrets gäldenären har hemvist eller säte eller, om en sådan domstol saknas, den regionala domstolen i den region där verkställigheten ska utföras eller utförs.

Ansökan om att vägra erkännande:

Den regionala domstol (sąd okręgowy) med behörighet för det mål som avgörs genom domen eller i vars region den behöriga distriktsdomstolen (*sąd rejonowy*) är belägen eller, i annat fall, Warszawas regionala domstol.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

Appellationsdomstolen (*sąd apelacyjny*) via den regionala domstolen (*sąd okręgowy*).

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

Högsta domstolen (*Sąd Najwyższy*) via appellationsdomstolen (*sąd apelacyjny*).

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förklaringar

Ej tillämplig.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

Artikel 11037.4 i civilprocesslagen och artikel 1110, i den mån dessa endast ger polska domstolar behörighet om sökanden uppfyller något av följande villkor: polskt medborgarskap, hemvist, stadigvarande vistelseort eller säte i Polen.

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

Artiklarna 84 och 85 i civilprocesslagen om litisdenuktion.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Polen och Ungern om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknad i Budapest den 6 mars 1959.

Konventionen mellan Polen och Jugoslavien om rättslig hjälp i civil- och brottmål, undertecknad i Warszawa den 6 februari 1960, alljämt i kraft mellan Polen och Slovenien och mellan Polen och Kroatien.

Avtalet mellan Bulgarien och Polen om rättslig hjälp i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 4 december 1961.

Konventionen mellan Polen och Österrike om ömsesidiga förbindelser i civilrättsliga ärenden och om handlingar, undertecknad i Wien den 11 december 1963.

Konventionen mellan Polen och Grekland om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknad i Aten den 24 oktober 1979.

Avtalet mellan Tjeckoslovakien och Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 21 december 1987, alljämt i kraft mellan Polen och Tjeckien och mellan Polen och Slovakien.

Konventionen mellan Polen och Italien om rättslig hjälp och erkännande och verkställighet av domar i civilmål, undertecknad i Warszawa den 28 april 1989.

Avtalet mellan Polen och Litauen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Warszawa den 26 januari 1993.

Avtalet mellan Lettland och Polen om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, familje-, arbets- och straffrättsliga frågor, undertecknat i Riga den 23 februari 1994.

Konventionen mellan Cypern och Polen om civil- och straffrättsligt samarbete, undertecknad i Nicosia den 14 november 1996.

Avtalet mellan Estland och Polen om rättslig hjälp och rättsliga förhållanden i civil-, arbets- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Tallinn den 27 november 1998.

Fördraget mellan Rumänien och Polen om rättslig hjälp och rättsförhållanden i civilmål, undertecknat i Bukarest den 15 maj 1999.

Senaste uppdatering: 28/02/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Slovenien

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

1. Hur kan litisdenuktion beskrivas i allmänhet?

Litisdenuktion (*litis denuntiatio*) är en formell underrättelse till tredje man om en pågående rättsprocess. Underrättelsen kan kombineras med en uppmaning till tredje man att intervenera i målet. Syftet med underrättelsen är att garantera de civilrättsliga rättigheter som tillkommer käranden eller svaranden och deras effekter. Den underrättande parten (en part i målet) översänder litisdenuktionen till domstolen. Domstolen delger därefter tredje man litisdenuktionen. Denne avgör själv om han vill intervenera i målet. Enligt slovensk rätt prövar domstolen inte huruvida en parts ansökan om formell underrättelse av tredje man är motiverad. Även om tredje man intervenerar blir han inte part i målet, och hans förhållande till parterna i målet rörande huvudsaken kan inte avgöras i denna rättsprocess. Tredje man kan intervenera till stöd för valfri part i målet rörande huvudsaken. Om alla villkor är uppfyllda

får tredje man intervjua i målet och får ställning som intervenient. På så sätt kan tredje man hjälpa den part som han intervjuar till stöd för att vinna målet och därigenom undvika efterföljande (regress-)förfaranden mot sig själv eller förbättra sin ställning i en sådan efterföljande process. Tredje man får inte begära att ett mål ska vilandeförklaras, att tidsfristerna ska förlängas eller att en förhandling ska senareläggas.

2. Vilka huvudkonsekvenser får domar för personer som intervjuar inom ramen för en litisdenuktion?

Litisdenuktionen skyddar den underrättande parten mot vissa skadeståndskrav som tredje man annars kan rikta mot den parten. Tredje man som genom en litisdenuktion har getts möjlighet att påverka resultatet av en process kan i princip inte längre rikta skadeståndskrav mot den underrättande parten på grund av processuella brister. Om efterföljande regressförfaranden inleds mellan den underrättande parten och en person som underrättades om målet rörande huvudsaken kan denna person dessutom inte göra gällande argument eller sakförhållanden gentemot den underrättande parten som strider mot de materiella (faktiska) delarna av avgörandet i målet rörande huvudsaken.

3. Den rättsliga bedömningen i målet rörande huvudsaken har dock inte bindande verkan.

4. Faktiska omständigheter som tredje man inte kunde bestrida i målet rörande huvudsaken, t.ex. på grund av att parterna inte bestred dem, har inte heller bindande verkan.

5. Litisdenuktion har verkan oavsett om tredje man intervjuade i målet rörande huvudsaken eller inte.

6. Litisdenuktion påverkar inte förhållandet mellan tredje man och den underrättande partens motpart, utom då tredje man har beslutat att intervjua i processen till stöd för motparten.

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

– i Slovenien: distriktsdomstolen.

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

– i Slovenien: distriktsdomstol.

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

– i Slovenien: Sloveniens högsta domstol.

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

– i Slovenien: utöver slovenska godtas vid följande domstolar även ett av de nationella minoritetsspråken som officiellt språk:

Distriktsdomstolen i Koper: italienska.

Lokaldomstolen i Koper: italienska.

Lokaldomstolen i Piran: italienska.

Lokaldomstolen i Lendava: ungerska.

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

– i Slovenien: artikel 58 i lagen om internationell privat- och civilprocessrätt (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*).

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

– i Slovenien: artikel 204 i civilprocesslagen (*Zakon o pravdnem postopku*), som reglerar litisdenuktion.

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Fördraget mellan Jugoslavien och Österrike om ömsesidigt rättsligt samarbete, undertecknat i Wien den 16 december 1954.

Konventionen mellan Jugoslavien och Italien om ömsesidigt rättsligt samarbete i civila och administrativa ärenden, undertecknad i Rom den 3 december 1960.

Konventionen mellan Jugoslavien och Grekland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, undertecknad i Aten den 18 juni 1959.

Konventionen mellan Jugoslavien och Polen om rättslig hjälp i civil- och brottmål, undertecknad i Warszawa den 6 februari 1960.

Fördraget mellan Tjeckoslovakien och Jugoslavien om avgörande av rättsliga förhållanden i civil-, familje- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Belgrad den 20 januari 1964.

Fördraget mellan Jugoslavien och Cypern om rättslig hjälp i civil- och straffrättsliga ärenden, undertecknat i Nicosia den 19 september 1984.

Fördraget mellan Jugoslavien och Bulgarien om ömsesidigt rättslig hjälp, undertecknat i Sofia den 23 mars 1956.

Fördraget mellan Jugoslavien och Rumänien om rättslig hjälp, undertecknat i Belgrad den 18 oktober 1960 samt därtill hörande protokoll.

Fördraget mellan Jugoslavien och Ungern om ömsesidigt rättslig hjälp, undertecknat i Belgrad den 7 mars 1968.

Fördraget mellan Slovenien och Kroatien om rättslig hjälp i civil- och brottmål, undertecknat i Zagreb den 7 februari 1994.

Konventionen mellan Jugoslaviens och Frankrikes regeringar om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område, undertecknad i Paris den 18 maj 1971.

Senaste uppdatering: 28/02/2019

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.

Bryssel I-förordningen (omarbetning) - Sverige

Artikel 65.3 – information om hur man enligt nationell lag fastställer konsekvenserna av de domar som avses i artikel 65.2

Ej tillämplig

Artikel 75 a – de domstolar till vilka ansökan om vägran av verkställighet ska göras enligt artiklarna 36.2, 45.4 och 47.1

- i Sverige, tingsrätt (distriktsdomstol)

Artikel 75 b – de domstolar till vilka ett överklagande av ett beslut med avseende på en ansökan om vägran av verkställighet ska ges in enligt artikel 49.2

- i Sverige, hovrätt (appellationsdomstol)

Artikel 75 c – de domstolar till vilka eventuella ytterligare överklaganden ska ges in enligt artikel 50

- i Sverige, Högsta domstolen

Artikel 75 d – de språk som godkänns för översättningar av intyg rörande domar, officiella handlingar samt inför domstol ingångna förlikningar

- i Sverige: danska och engelska

Artikel 76.1 a – de bestämmelser om domstols behörighet som avses i artiklarna 5.2 och 6.2 i förordningen

- i Sverige: 10 kap. 3 § första meningen i rättegångsbalken

Artikel 76.1 b – de bestämmelser om litisdenuktion som avses i artikel 65 i förordningen

Ej tillämplig

Artikel 76.1 c – de konventioner som avses i artikel 69 i förordningen

Konventionen mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område, undertecknad i Köpenhamn den 11 oktober 1977.

Konventionen mellan Österrike och Sverige om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Stockholm den 16 september 1982.

Senaste uppdatering: 15/01/2015

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.